

ὀλίγας τινὰς παρατηρήσεις περὶ τῆς Νεοβορακινῆς κοινωνίας. Ἡ κοινωνία αὕτη δὲν εἶναι συμπαγῆς καὶ ὁμοειδῆς, διότι ἠλλοιώθη ἐπαισθητῶς ὑπὸ τοῦ ἐπικρατοῦντος ξενικοῦ στοιχείου, ἐν ἄλλοις λόγοις εἶναι ἰδιόρρυθμον κράμα παντοδαπῶν ἀνθρώπων. Ἐν διαστήματι ὀλίγων λεπτῶν τῆς ὥρας δύνασαι πολλάκις νὰ ἴδῃς εἰς Broadway διαβαίνοντα δείγματα ὄλων τῶν ἐθνῶν πεπολιτισμένων τε καὶ ἀγρίων. Ἐγὼ τοῦλάχιστον εἶδον πολλοὺς Γάλλους, πολλοὺς Ἄγγλους, πολὺ περισσότερους Γερμανοὺς, Ἰσπανοὺς, Ῥώσους, Ἴταλοὺς, Τούρκους, Ἑλληνας, Κινέζους, Βρασιλιανοὺς, Πορτογάλλους, Κουβανοὺς, Χαϊτινοὺς, Γρεναδινοὺς, Χειλινοὺς, Περουβιανοὺς, Αἴγυπτίους, Καναδινοὺς, Οὐγγρους, Βαβαροὺς, Πολωνοὺς καὶ πολλοὺς ἄλλους ἰθαγενεῖς Ἀμερικανοὺς τῶν βορείων μερῶν οἵτινες ἀποτελοῦσιν ὀκτῶ ἔθνη, ὀκτῶ διαφόρους διαλέκτους λαλοῦντα.

Καὶ εἰς μὲν τὰς ἀνωτέρας τάξεις τῆς Νεοβορακινῆς κοινωνίας δὲν ὑπάρχει ἐπαισθητή τις διαφορὰ ὡς πρὸς τὰ ἄλλα Εὐρωπαϊκὰ ἔθνη, εἰς τὴν μεσαίαν ὁμοῦς τάξιν ἀνευρίσκει τις ἕξεις, ἦθη καὶ χαρακτῆρας ὅλως διόλου πρωτοτύπους καὶ περιέργους.

Οὕτω φερ' εἶπειν τὰ λεωφορεῖά των, μικρότερα ὄντα τῶν ἡμετέρων καὶ ἔχοντα ἕξωθεν ἐξωγραφισμένας τὰς εἰκόνας τῶν ἐξόχων ἀμερικανῶν, ὁδηγοῦνται παρὰ μόνου τοῦ ἀμαξήλατου, ὅστις διὰ μιᾶς ὁπῆς εἰσάγων τὴν χειρὰ του λαμβάνει τὴν πληρωμὴν παρὰ τῶν ἐπιβατῶν. Σταμάτᾳ δὲ τοὺς ἵππους ὁσάκις ἔνδωθεν σύρῃ τις τὸ περὶ τὸν πόδα του περιδεδεμένον σχοινίον. Εἶναι δὲ πρᾶγμα συνθηθέστατον καὶ οὐδὲν ἄτοπον αἰ κυρία νὰ κάθηνται ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν ἀνδρῶν, ὁσάκις βρέχη καὶ δὲν ὑπάρχουσι κεναὶ θέσεις εἰς τὰ λεωφορεῖα. Τοιοῦτοτρόπως πεπληρωμένα λεωφορεῖα εἶδον πολλὰ ἐν ὥρᾳ βροχῆς. Ἄλλὰ τὸ περιεργότερον εἶναι ἡ εὐθυμία τῶν κυριῶν, αἵτινες γελῶσιν, ὁμιλοῦσι μεγαλοφώνως καὶ μετὰ χειρονομιῶν, ἐνῶ τοῦναντίον οἱ ἄνδρες, ἐπὶ τῶν γονάτων τῶν ὁποίων κάθηνται, λέξι δὲν λέγουσιν οὐδὲ γελῶσι ποτέ, ἀλλὰ μένουσι σοβαροὶ καὶ ἀκίνητοι. (ἀκολουθεῖ)

ΜΥΘΟΣ.

ΓΕΡΩΝ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ.

*Ένας γέρων ζυλοκόπος δὲν θυμῶμαι πόσων χρόνων ἔκατέβαινεν ἐν ὄρῳ εἰς τοὺς ὄμους του σηκῶνων
*Ένα φόρτωμα κλαδιά. . .

Τὸ βαρὺ καὶ τρέμων βῆμα νὰ κινήσῃ ἐπροσπάθει...
Τὸ κατώρθωσ' ἐπὶ τέλους καὶ κατάκοπος ἐστάθη
Εἰς τοῦ ὄρου τὴν ποδιά. . .

*Άνεστέναξε... καὶ βίβας κατὰ γῆς τὸ φόρτωμά του
Τὸν ἰδρωτὰ του σπογγίζει μὲ τὰ δύο δάκτυλά του
Κ' εἰς τοὺς θάμνους τὸν πετᾷ...

Κάθηται εἰς μίαν πέτραν καὶ κινῶν τὴν κεφαλὴν του,
Τί ἐκέρδισε καθ' ὅλην τὴν μακρὰν αὐτὴν ζωὴν του
Τεθλιμμένος ἐρωτᾷ...

» Εἰς αὐτὸν τὸν μαῦρον κόσμον ποῦ ἀσπρίσαν τὰ μαλλιά μου

» Τί ἐκέρδισα, Θεέ μου;.. *Έχει ἄλλοσ' τὰ δαῖνά μου
» Καὶ τὰ τόσα μου κακά! . . .

» Τῶνα μου παιδί στενάζει σκλαβωμένο εἰς τὰ ξένα!..

» Κ' εἰς τὴν μαύρην μου καλύβα τᾶλλα κλαίουν πεινασμένα

» Καὶ κοιμῶνται νηστικά! . . .

» Καὶ ἐγὼ!.. Τὰ βάσανά μου τοῦτο τὸ βουνὸ τὰ ξέρει

» Ποῦ μὲ βλέπει καθ' ἡμέραν καὶ χειμῶνα καλοκαίρι
» Νὰ περνώ ἀπὸ ἐδῶ

» *Έχων τὸ κυρτόν μου σῶμα πάντοτε ἴς τὴν γῆν συμμενόμεν! . . .

» *Ω Θεέ μου, σὰν κ' ἐμένα ἄλλον καταδικασμένον
» Εὐχομαὶ νὰ μὴ ἰδῶ! »

Κ' ἔγειρε τὴν κεφαλὴν του ὅλος σῆνος εἰς τὸ στήθος,
*Έσηκώθη ἀπ' τὴν πέτραν μ' ἐξηγριωμένον ἦθος

Καὶ τὰς χεῖράς του κροτῶν,
» Θάνατε, φωνάζει, Θάνα. . .! » κ' ἔμεινε μὲ στόμα
καίνον. . .

» *Ἦλθ' ὁ θάνατος ἀμέσως εἰς τὸ χέρ' αἱματωμένον
Τὸ δρεπάνι του κρατῶν. . .

» Τί μὲ θέλεις, εἶπε, γέρον; » κ' ἔψωσε τὸ δρεπάνον του
*Ο δὲ γέρον ὡς τὸν εἶδε ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν του
Καὶ ἐτραύλισε «Σὲ ἦ. . .

» *Ἡ. . .θε. . .λα νὰ μοῦ φορτώσῃς μιὰ στιγμή τὸ φόρτωμά μου..»

... Έν ᾧ πρότερον ἐθρῆνει κ' ἔκραζε «τὰ βᾶσα νὰ μου»

Τώρα πῶς μετανοεῖ; . .

— Έκαστος τὸ ἐννοεῖ. . .

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι ΦΕΡΜΠΟΣ.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

*Ένα ἔξοχον Ῥωμαῖον παριστᾷ τὸ ὄνομά μου
Μαχητὴν πολὺ ἀνδρείον· ἀνδρὰ ξίφους καὶ καλάμου
Καὶ προσέτι ἐγὼ εἶμαι τοῦ ναοῦ τοῦ Κρόνου μίαν
Στήλην ἐκ τῆς δωδεκάδος· ἀν κοατήσης δὲ τὰ τρία
Τελευταῖα γράμματά μου τὰ δὲ ἄλλα ἀποβάλλης,
Εἰς μίαν νῆσον τοῦ Αἰγαίου τότε θὰ μὲ μεταβάλλης.
*Ἄν τὰ τρία μου δὲ πρῶτα γράμματα πάλιν κρατήσης
*Ἐπίβρῆμα σχετλιασμοῦ θέλεις μὲ καταντήσει. Ν.Γ.Π.

Θ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΥΣ, ΝΤΕΚΑΣ ΠΑΣΧΑΛΙΔΗΣ.